

7 Αυγούστου 2018

ΛΑΡΙΣΑ: 28 Ιεράρχες στο Τεσσαρακονθήμερο Μνημόσυνο του μακαριστού Ιγνατίου

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#) / [Προσκυνήματα-Οδοιπορικά-Τουρισμός](#)

Χρήστος Καναρόπουλος
www.Romfea.gr

Μέσα σε κλίμα ιεράς συγκινήσεως, τελέστηκε σήμερα το μνημόσυνο του μακαριστού Μητροπολίτου Λαρίσης και Τυρνάβου κυρού Ιγνατίου, επί τη συμπληρώσει τεσσαράκοντα ημερών από την προς Κύριον εκδημία του.

Στο Πολυαρχιερατικό Συλλείτουργο προεξήρχε ο Σεβ. Μητροπολίτης πρ. Άρτης κ. Ιγνάτιος, ενώ συλλειτουργήσαν και συμπροσευχήθηκαν οι Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες: Βεροίας κ. Παντελεήμων, Δρυϊνουπόλεως κ. Ανδρέας, Καστορίας κ. Σεραφείμ, ο οποίος κήρυξε και τον θείο λόγο, Σερρών κ. Θεολόγος, Σύρου κ. Δωρόθεος, Χαλκίδος κ. Χρυσόστομος, Ν. Σμύρνης κ. Συμεών, Κερκύρας κ. Νεκτάριος, Εδέσσης κ. Ιωήλ, Πατρών κ. Χρυσόστομος, Σισανίου κ. Παύλος, Κορίνθου κ. Διονύσιος, Κυδωνίας κ. Δαμασκηνός, Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, Λευκάδος κ. Θεόφιλος, Θηβών κ. Γεώργιος, Άρτης κ. Καλλίνικος, Ιλίου κ. Αθηναγόρας, Λαγκαδά κ. Ιωάννης, Ελασσώνος κ. Χαρίτων, Θεσσαλιώτιδος κ. Τιμόθεος, Γρεβενών κ. Δαβίδ, Νέας Κρήνης και Καλαμαριάς κ. Ιουστίνος, Τρίκκης κ. Χρυσόστομος, Σταγών κ. Θεόκλητος και ο Τοποτηρητής της Ιεράς Μητροπόλεως Λαρίσης, Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ιγνάτιος.

Τον θείο λόγο κήρυξε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καστορίας κ. Σεραφείμ, ο οποίος με αγαθούς λόγους αναφέρθηκε σε όλη την ζωή του αλησμόνητου Ιεράρχου Ιγνατίου.

Μετά το μνημόσυνο του μακαριστού Ποιμενάρχου της των Λαρισαίων Εκκλησίας, τελέσθηκε τρισάγιο κατόπιν προτροπής του Τοποτηρητού για όλους τους εν πυρί τελειωθέντας και ακολούθως μετέβησαν όλοι οι Αρχιερείς, οι Άρχοντες, ο κλήρος και ο λαός στον τάφο του αιδίου Ιεράρχου, όπου και τελέστηκε τρισάγιο υπέρ

αναπαύσεως της μακαρίας ψυχής του.

Η ομιλία του Μητροπολίτη Καστοριάς, Σεραφείμ

Ἀπευθυνόμενος ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, τό στόμα τοῦ Χριστοῦ καί στρατηγός τῆς Ἐκκλησίας, κατά τήν ἔκφραση τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, στούς Ρωμαίους της ἐποχῆς του, ανάμεσα στίς ἄλλες πνευματικές προτροπές καί ὑποθήκες, πού σάν πνευματικός πατέρας τούς προσφέρει μέ πολλή ἀγάπη, ὑπενθυμίζει σύν τοῖς ἄλλοις καί τά ἐξῆς χαρακτηριστικά, ὅπως ἀκούσαμε στό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα : «Ἀδελφοί, παρακαλῶ διά τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί διά τῆς ἀγάπης τοῦ Πνεύματος, συναγωνίσασθαί μοι ἐν τοῖς προσευχαῖς ὑπέρ ἐμοῦ πρός τόν Θεόν... ἵνα ἐν χαρᾷ ἔλθω πρός ὑμᾶς διά θελήματος Θεοῦ καί συναναπαύσωμαι ὑμῖν».

Ζητᾷ ὁ Ἀπόστολος τίς εὐχές καί τίς προσευχές τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Καί δέν εἶναι ἡ πρώτη φορά πού τό κάνει. Παρακαλεῖ τούς Θεσσαλονικεῖς «Ἀδελφοί, προσεύχεσθε ὑπέρ ἡμῶν», εἶναι σίγουρος πώς θά συνεχίσει νά διακονεῖ στηριζόμενος στίς προσευχές τῶν Κορινθίων «συνυπουργούντων καί ὑμῶν ὑπέρ ἡμῶν τῇ δεήσει», ἐνῶ στούς Φιλιπησίους ὁμολογεῖ ὅτι «καλῶς ἐποιήσατε συγκοινωνήσαντές μου τῇ θλίψει».

Ζητᾷ τίς προσευχές, γιά νά μπορέσει, μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, μέ χαρά νά συναντηθεῖ μαζί τους.

Ζητᾷ τίς προσευχές, προκειμένου νά μή μεσολαβήσει κάτι καί ἐμποδισθεῖ νά δεῖ τά πρόσωπά τους καί νά ἀναπαυθεῖ κοντά τους.

Τί εἶναι λοιπόν αὐτό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, γιά τό ὁποῖο συχνά πυκνά γίνεται λόγος στά ἱερά κείμενα τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῆς πατερικῆς μας γραμματείας;

Ποιό εἶναι αὐτό τό μυστήριο τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, τό ὁποῖο ἐπαναλαμβάνουμε στήν Κυριακή Προσευχή, καθώς μᾶς τήν ἐδίδαξε ὁ ἴδιος ὁ Δομήτωρ τῆς Ἐκκλησίας καί Σωτήρας μας Ἰησοῦς Χριστός; «Γενηθήτω τό θέλημά σου».

Ποιό εἶναι τό θέλημα, γιά τό ὁποῖο προσευχήθηκε ὁ Χριστός πρὶν ἀπό τό Πάθος «πάτερ μου, εἰ δυνατόν ἐστί, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τό ποτήριον τοῦτο· πλήν οὐχ ὡς ἐγώ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ»; Τί σημαίνει αὐτό τό «γενηθήτω» τοῦ Κυρίου, στό ὁποῖο στηρίζεται ὅλο τό οἰκοδόμημα τῆς σωτηρίας μας;

Ἐπιτρέψτε μου λοιπόν πάρα πολύ σύντομα, ἀφοῦ προηγουμένως ζητήσω τίς εὐχές τῶν Ἁγίων Ἀρχιερέων πού κυκλώνουν τό Ἱερό Θυσιαστήριον τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλεῖου στή σημερινή λατρευτική σύναξη καί προσευχή, πού εἶναι ἀφιερωμένη στόν

μακαριστό και πολύκλαυστο Ποιμενάρχη σας και σέ όλους μας πολυφίλητο και αγαπητό κυρό Ιγνάτιο, νά μεταφέρω στην αγάπη σας ψήγματα από την εμπειρία των Αγίων της Εκκλησίας μας γι' αυτό τό συγκεκριμένο θέμα.

Ποιό είναι τό θέλημα του Θεού;

Και πρώτον, τό θέλημα του Θεού είναι ό αγιασμός μας. «Τούτο γάρ έστί θέλημα του Θεού, ό αγιασμός υμών», είναι ό διαχρονικός και άγιοπνευματικός λόγος του Άποστόλου των Έθνών Παύλου. Έπομένως, ό σκοπός της ζωής του κάθε Χριστιανού είναι ή αγιότητα, σύμφωνα μέ τό άγιογραφικό: «άγιοι γίνεσθε, ότι έγώ άγιος είμί».

Παρ' όλες τις δυσκολίες οί όποίες υπάρχουν γύρω μας, αυτή ή αγιότητα μπορεί νά έπιτευχθεί σέ κάθε έποχή και από όλους τους άνθρωπους, εάν αυτοί ζούν μέσα στην άτμόσφαιρα της Αγίας μας Εκκλησίας. Γιατί τό Πνεύμα τό Άγιον, πού από την ήμέρα της Πεντηκοστής ήλθε στό υπερώο της Σιών, παραμένει στην Όρθόδοξη Εκκλησία και θά παραμένει σέ αυτήν έως της συντελείας του αιώνος για νά άπεργάζεται τή σωτηρία του καθενός μας. Απόδειξη έμπρακτη όλων αυτών είναι ή παρουσία των Αγίων μας. Ό Όσιος Παΐσιος, ή Όσία Σοφία της Κλεισούρας, ό Όσιος Πορφύριος, ό Όσιος Ιάκωβος της Εύβοίας, είναι τρανά παραδείγματα αγιότητος και βιώσεως του θελήματος του Θεού.

Δεύτερον, τό θέλημα του Θεού είναι ή υγεία της ψυχής, όπως θά παρατηρήσει ό Άγιος Γρηγόριος Νύσσης : «Υγεία έστί της ψυχής, ή του θείου θελήματος εύωδία». Ό Θεός θέλει την ψυχική μας ίσορροπία και την πνευματική υγεία, γι' αυτό μάς καλεί καθημερινά σέ μετάνοια και έπιστροφή. Μάς προτρέπει νά αλλάξουμε πορεία ζωής και τρόπο σκέψεως, προκειμένου νά άντισταθοϋμε στον χείμαρρο της άμαρτίας πού άπειλεί νά παρασύρει τά πάντα. Άλλωστε, μόνον ένας ίσορροπημένος άνθρωπος μπορεί νά σταθεί όρθιος μέσα σ' αυτόν τον μεταβαλλόμενο κόσμο. Μόνον ένας ψυχικά και πνευματικά υγιής μπορεί νά θέσει θεμέλιο στη ζωή του τον Ίησοϋ Χριστό και νά οίκοδομήσει πάνω σέ αυτό, μέ υλικά άνεξίτηλα και θεάρεστα, τό οίκοδόμημα της ζωής του, όπως χαρακτηριστικά θά μάς πεί ό Άπόστολος των Έθνών Παϋλος.

Τρίτον. Υπάρχει όμως μία περιοχή στην όποία ό Θεός δέν έπιτρέπει στον έαυτό Του νά είσοδεύσει. Αυτή ή περιοχή είναι ή θέληση του ανθρώπου. Ό Θεός ποτέ δέν παραβιάζει τό θέλημα του κάθε ανθρώπου. Σέβεται άπόλυτα την έλευθερία του. Δίνει ό Ίδιος τό χέρι Του, αλλά και περιμένει τή συγκατάθεση του ανθρώπου, ώστε νά τον βοηθήσει για νά βιώσει στη ζωή του τό θέλημα του Θεού και νά φθάσει στον τελικό προορισμό του, πού είναι αυτός ό αγιασμός. Και για νά τό πετύχει αυτό ό άνθρωπος, χρειάζεται νά αγαπήσει τον Θεό «έξ όλης της καρδιάς και έξ

όλης τῆς ψυχῆς καί ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος καί ἐξ ὅλης τῆς διανοίας». Καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι νά τηροῦμε τίς ἐντολές Του, οἱ ὁποῖες «βαρεῖται οὐκ εἰσί». Καί ἀκόμη: «εἰ ἀγαπᾶτε με, τὰς ἐντολὰς τὰς ἐμὰς τηρήσατε», ὅπως μᾶς παρέδωσε τό βράδυ τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου. Γι' αὐτό καί πολύ εὐστοχα ὁ ἱερός ἐρμηνευτής, ὁ Εὐθύμιος Ζιγαβηνός, θά πεῖ χαρακτηριστικά : «θέλημα δέ Θεοῦ, αἱ ἐντολαί αὐτοῦ».

Ἔτσι, μᾶς ζητᾷ ὁ Χριστός στήν Κυριακή Προσευχή νά παρακαλοῦμε τό Θεό νά γίνει τό θέλημά Του : «γενηθήτω τό θέλημά σου», γιατί ἀπλούστατα ὅλοι μας βρισκόμαστε κάτω ἀπό τήν ἐπήρεια τῆς ἀμαρτίας. Πολύ σοφά, λοιπόν, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Ἐπίσκοπος Νύσσης, ἐρμηνεύοντας τήν Κυριακή Προσευχή, θά καταγράψει τήν δική του ἀγιοπνευματικῆ ἐμπειρία: «Ἐπειδή λοιπόν ἀσθενήσαμε, ὅταν ἐγκαταλείψαμε τήν καλή ζωή μας μέσα στόν παράδεισο, ἦρθε ὁ ἀληθινός γιατρός... καί μᾶς ἐλευθερώνει πάλι ἀπό τή νόσο μέ τή σύνδεσή μας μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Γιατί τά λόγια της προσευχῆς εἶναι ἡ θεραπεία τῆς ἀρρώστιας πού δημιουργεῖται στήν ψυχή. Προσεύχεται δηλαδή σάν νά καταθλίβουν κάποιες ὀδύνες τήν ψυχή του, αὐτός πού λέει “γενηθήτω τό θέλημά σου”, καί θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων... (Μέ αὐτό τό “γενηθήτω τό θέλημά σου”, ἡ ἀρετή, παραδείγματος χάριν) ἡ σωφροσύνη θά σβήσει τήν ἀκόλαστη καί ἐμπαθή ὀρμή τῆς διάνοιας· ἡ ταπεινοφροσύνη θά καταναλώσει τήν ἔπαρση· ἡ μετριοπάθεια θά θεραπεύσει τή νόσο τῆς ὑπερηφανείας καί τό ἀγαθό τῆς ἀγάπης θά διώξει ἀπό τήν ψυχή πλῆθος ἀντιπάλων κακῶν... τά ὁποῖα ἐξαφανίζονται μέ τό συναίσθημα τῆς ἀγάπης...». Καί συμπληρώνει ὁ ἱερός πατήρ: «Ἄς γίνει λοιπόν, τό θέλημά Σου, γιά ν' ἀχρηστευθεῖ τό θέλημα τοῦ διαβόλου».

Σ' αὐτήν τήν πνευματική ἀσθένεια ὀδηγηθήκαμε ἐξαιτίας τῆς παρακοῆς τῶν Πρωτοπλάστων. Δέν εἶναι ὁ Θεός αἷτιος τοῦ κακοῦ. Ὁ Θεός, τό «ὄντως ἀγαθόν», εἶναι ἀδύνατον νά θεωρηθεῖ ποιητής τοῦ κακοῦ, ἀλλά αὐτό ὑπῆρχε σάν δυνατότητα στήν ἐλεύθερη βούληση τοῦ ἀνθρώπου καί μπῆκε στή ζωή του ἐξαιτίας τῆς κακῆς ἐπιλογῆς. Γι' αὐτό πολύ σοφά στά ἐρωτήματα τῶν ἀνθρώπων θά ἀπαντήσῃ ὁ Ἱεράρχης τῆς Καισαρείας. «Δέν εἶναι βέβαια εὐσεβές οὔτε καί τό νά πεῖ κανεῖς ὅτι τό κακό δημιουργήθηκε ἀπό τόν Θεό, διότι κανένα ἀπό τά ἀντίθετα πράγματα δέν παράγεται ἀπό τό ἀντίθετό του. Οὔτε ἡ ζωή γεννᾷ θάνατο, οὔτε τό σκότος εἶναι πηγὴ τοῦ φωτός, οὔτε ἡ νόσος δημιουργεῖ ὑγεία».

Ἔτσι, χρειάστηκε νά ἔλθει ὁ Χριστός στόν κόσμο καί νά γίνει ὑπήκοος μέχρι θανάτου στό θέλημα τοῦ Οὐρανοῦ Πατρός, προκειμένου νά ἔχουμε τήν ἀνάκληση «ἀπό τῆς ἐκπτώσεως καί τήν ἐπάνοδον εἰς τήν οἰκειώσιν Θεοῦ, ἀπό τῆς διὰ τήν παρακοήν γενομένης ἀλλοτριώσεως».

Πόσο συγκινητική εἶναι ἡ παρουσία τοῦ Πατριάρχου Ἀβράαμ, τοῦ ὁποῖου ἡ ὑπακοή ἔφθασε στήν ἀπρόσιτη κορυφαία της ἔκφραση, ὥστε νά θυσιάσει τόν μονογενῆ του

Ίσαάκ;

Πόσο σημαντικά είναι τά λόγια τοῦ Χριστοῦ στήν Καινή Διαθήκη : «οὐ ζητῶ τό θέλημα τό ἐμόν, ἀλλά τό θέλημα τοῦ πέμψαντος μέ πατρός»! Καί ἀκόμη: «ἐμόν βρῶμα ἐστίν ἵνα ποιῶ τό θέλημα τοῦ πέμψαντός με πατρός καί τελειῶσω αὐτοῦ τό ἔργον»!

Πόσο συγκλονιστική εἶναι ἀκόμη ἡ ἐμπειρία τῶν θεοφόρων Πατέρων πῶς ἡ ὑπακοή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι μίμηση Χριστοῦ! Γιατί τό νά παραδίδεται κανείς στό θέλημα τοῦ Θεοῦ κρύβει μεγάλη χάρη. Αὐτός βρίσκεται μέσα στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, βιώνει ἀπό αὐτήν τή ζωή τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καί προγεύεται τά ἀγαθά τά ὁποῖα ἔχει ἐτοιμάσει ὁ Θεός «τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν».

Θυμᾶμαι τόν Ὅσιο Παῖσιο τόν Ἀγιορείτη, τόν νεοφανή αὐτόν ἀστέρα τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος ἀντέγραψε στή ζωή του τό Εὐαγγέλιο καί τή ζωή τῶν Ἁγίων μας, νά συνιστᾷ σέ ὅλους ἐμᾶς τίς βαθμίδες τῆς σωτηρίας πού ὁδηγοῦν στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν:

α. Νά κάνουμε ὑπομονή στίς θλίψεις καί τίς δοκιμασίες χωρίς νά γογγύζουμε κατά τοῦ Θεοῦ,

β. Νά ἐπιμελούμαστε τό ἀγαθό χωρίς ἐπιδείξεις καί χωρίς τόν ἔπαινο τῶν ἀνθρώπων,

γ. Νά ὑπακοῦμε στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, χωρίς ἀντιρρήσεις καί ἐπιφυλάξεις.

Αὐτό τό τρίτο σκαλοπάτι εἶναι τό πιό ἀνώτερο καί τό πιό δύσκολο κι ὁποῖος ἔφθασε σέ αὐτό, ἤδη ἔγινε μέτοχος τῆς ἀλήπτου χαρᾶς.

Αὐτό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἦταν ὁ στόχος τῆς ζωῆς τοῦ μακαριστοῦ Ἰγνατίου. Αὐτό διδάχθηκε ἀπό τόν μακαριστό καί ἅγιο πνευματικό του πατέρα, τόν Γέροντα Δαμασκηνό τῆς Μονῆς Μακρινοῦ.

Αὐτό ζητοῦσε στό ἱερό Ἐπιτραχήλιο τῶν πνευματικῶν του πατέρων, Γεωργίου Καψάνη τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου, Πολυκάρπου Μαντζάρογλου ἀπό τήν Παναγία τοῦ Ἑβρου καί Ἰγνατίου Πούτου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Βησσαρίωνος Δουσίκου.

Μέ αὐτό πορεύτηκε στήν ἱερατική του πορεία καί αὐτό βίωσε ὅταν ἡ Ἐκκλησία τόν ἐπιστράτευσε κυριολεκτικά νά ἀναλάβει τή διαποίμανση τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλεῖου μέ τά γνωστά τότε θέματα.

Σήκωσε τόν σταυρό τῆς ἀρχιερατικῆς του διακονίας ἐπαναλαμβάνοντας τά λόγια

του Χριστού : «Μή τό θέλημά μου ἀλλά τό σόν γινέσθω» προσβλέποντας «εἰς τόν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καί τελειωτήν Ἰησοῦν».

Ἀλλά καί κατά τή διάρκεια τῆς ἀσθενείας του κατέπληξε τούς πάντες μέ τήν ὑπομονή καί ἰδιαίτερα μέ τήν ἐμμονή του στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Μόνο λόγοι συγχωρητικότητας, αὐτομεμψίας καί εὐχαριστίας ἔβγαιναν ἀπό τά χεῖλη του. Μέ τό «γεννηθήτω τό θέλημα τοῦ Θεοῦ» πορεύθηκε καί στό ταξίδι του στήν Ἀμερική ἀπό τήν ὁποία καί ἔφυγε γιά τό οὐράνιο ταξίδι στήν Ἐκκλησία τῶν πρωτοτόκων τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων ὅπου «ἦχος καθαρός ἑορταζόντων καί φωνή ἀγαλλιόσεως», γιά νά λάβει ἀπό τά χεῖρια τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ τόν ἀμαράντινο τῆς δόξης στέφανο καί νά ἀναπαυθεῖ ἀπό τούς κόπους καί τούς ἰδρῶτες στούς ἀβραμιαίους κόλπους.

Αὐτός ἦταν ὁ Μητροπολίτης Ἰγνάτιος. Ἕνας ἄνθρωπος πού στή ζωή του πάντοτε ζητοῦσε νά γίνει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι τόν γνώρισα. Ἔτσι τόν ἔζησα στά γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Αὐτό ἀπεκόμιζα κάθε φορά πού ἐπικοινωνοῦσα μαζί του. Αὐτό ζοῦσα ὅταν μοῦ ἐξιστοροῦσε τίς δυσκολίες, τά προβλήματα, τίς πικρίες, τίς συκοφαντίες καί ὅλα ὅσα ὑπέμεινε προκειμένου νά βιώσει αὐτό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό καί μπορεῖ κι ἐκεῖνος νά ἐπαναλαμβάνει τήν ὥρα αὐτή ἀπό τό ἐπουράνιο Θυσιαστήριο μαζί μέ τόν Προφήτη Δαυῖδ : «διήλθομεν διά πυρός καί ὕδατος καί ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχήν».

Μακαριστέ ἀδελφέ μου,

Χαῖρε λοιπόν καί ἀγάλλου στό οὐράνιο Θυσιαστήριο. Ἀφοῦ ἐφύτευσες τόν Χριστό μέσα στίς καρδιές ἑκατοντάδων ἀνθρώπων στό νησί τῆς Σαλαμίνας, στήν εὐλογημένη Ἑνορία τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, στά Κατηχητικά Σχολεῖα, στίς Κατασκηνώσεις, κάτω ἀπό τήν ἀκοίμητη θεομητορική προστασία τῆς Φανερωμένης Θεοτόκου, στῆς ὁποίας τό Μοναστήρι ἀνδρώθηκες καί ὑπηρέτησες.

Ἀναπαύου ἐν εἰρήνῃ, τίμιε ἐργάτα τοῦ ἀμπελῶνος, ἀφοῦ «ἐδούλευσες ἐν τῷ εὐαγγελίῳ», ἐργάσθηκες ἀθόρυβα, δημιουργικά, μέ ὀρθόδοξο ἦθος καί ἐκκλησιαστικό φρόνημα, φαινόμενο σπάνιο γιά τήν ἐποχή μας. Ἔσπειρες τόν λόγο τοῦ Θεοῦ. Προσέφερες ἄφθονα τήν οὐράνια τροφή διά τῆς Θείας Λατρείας στό χριστεπώνυμο πλήρωμα. Παρουσίασες καί τίμησες τούς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὅποιοι καί θά εἶναι οἱ θερμότατοι πρέσβεις γιά σένα στό Θρόνο τοῦ Ἐσφαγμένου Ἀρνίου.

Ἀναπαύου ἐκ τῶν συνεχῶν μεριμνῶν σου καί τῶν κόπων σου, ἀφοῦ δέν ἔδωσες «ὑπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς σου καί τοῖς βλεφάροις σου στεναγμόν καί ἀνάπαυσιν τοῖς κροτάφοις σου» γιά νά διδάξεις, νά στηρίξεις, νά ἐνδυναμώσεις, νά

συμπαρασταθείς, νά χαρείς μέ εκείνους πού χάρησαν καί νά κλάψεις μέ εκείνους πού έκλαιγαν.

Άναπαύου, άδελφέ μου Ίγνάτιε, «ένθα οί δίκαιοι άναπαύονται». Άπό εκεί, άπό τήν ούράνια Ίερουσαλήμ εϋλόγησε τόν λαό σου, τό ποιμνιο τής Λάρισας καί τοϋ Τυρνάβου. Εϋλόγησε τούς Κληρικούς σου. Εϋλόγησε όλους εκείνους πού σοϋ στάθηκαν άλλά καί σέ πίκραναν. Προσευχήσου, άδελφέ μου, γιά τή θεόσωστη έπαρχία σου, γιά τήν πατρίδα μας όλόκληρη καί άπό κεί στείλε τίς δικές σου εϋχές πού τόσο τίς έχουμε άνάγκη.

© Grafeio Typou IMBNK

